

er dog en Grænse for, hvad Befolkningen kan bære, og der er sikkert ogsaa en Grænse for Befolkningens Taalmodighed til at ville vedblive at bære de store forøgede Byrder, som læsses paa den. Ser man paa den anden Side paa det, som skulde være Erstatning derfor, de ny Rettigheder eller de Lettelser, Befolkningen skulde have, da maa vi bestandig vente paa dem. Den Toldlov, som skulde yde Befolkningen Lettelser i deres Livsformødenheder, vente vi stadig paa. Vi vide ikke, naar et saadant Forslag kan blive forelagt, men vi vide for øvrigt, at et saadant Forslag ikke kan blive af ret stor Værdi, fordi de Penge, der skulde anvendes til Toldlettelser, er der allerede nu disponeret over, bl. a. gennem dette Forslag og gennem de stærkt forøgede Militærbyrder, som Venstres Regering har paalagt os. Og naar Talen er om at yde Befolkningen større Ret, da maa den ogsaa taalmodig vente paa Lovforslag i den Henseende. Jeg skal saaledes her, som den højtærede Minister gjorde, pege paa Forslaget om den almindelige kommunale Valgret. Der er det jo saaledes, at vi maa vente Aar efter Aar, der sker intet, Forslaget faar ganske rolig Lov til at ligge oppe i Landstinget. Nu siger den højtærede Minister i Dag, at det er, fordi Landstinget har ønsket, at der skulde rettes en Appel til Vælgerne derom. Det forekommer mig, at en saadan Appel er aldeles overflødig. Det er ingen ny Sag for den almindelige Vælgerbefolkning, den har udtalt sig saa klart og bestemt om dette Spørgsmaal, jeg kan godt sige i over en Menneskealder, at der ingen Grund er til at rette en ny Appel til Folketingets Vælgere. Derimod kunde der være al Grund for Regeringen til at rette denne Appel til Landstingets Vælgere, til her at drive en kraftigere Politik bl. a. ved at opløse Landstinget og lade Landstingsvælgerne faa Lejlighed til at tage Standpunkt overfor denne Sag. Det er overflødigt at spørge Folketingsvælgerne, de have saa klart og bestemt, som tænkes kan, udtalt deres Ønske i den Retning. Men overfor Landstinget staar Regeringen vidende, der staar den valen, dér ved den ikke, hvad den vil eller hvad den tør, dér faar man nærmest Indtryk af, at den staar som Magthavere, der i Virkeligheden ingen Magt have, der ikke vove at træde op med den fornødne Bestemthed og Kraft overfor Landstinget. Det ved Landstinget ogsaa godt, og derfor er det, at det dristigt vover at lade det Forslag, som skulde yde Be-

folkningen større Ret, ligge Aar efter Aar uden at ville fremme det.

Den højtærede Minister udtalte, at Socialdemokratiet havde ønsket at rejse en Strid om Forsvarssagen. Jeg tror, at den højtærede Minister tager fejl i den Henseende, jeg tror, at de, der have rejst denne Strid, de, der have udæsket til Strid, er Ministeriet selv. Vi fra Socialdemokratiets Side staa, have altid staaet og ville fremdeles staa paa Venstres gamle Program: Nedsættelse i Militærudgifterne. Den Gang Venstres Regering begyndte at skrue Militærudgifterne til Vejrs, havde vi intet andet Valg, vi maatte optage Kampen med dette Ministerium. Naar det er kommet til Strid mellem Socialdemokratiet og Regeringen om denne Sag, da er Skylden Regeringens, det er den, der har udæsket til Strid, det er den, der har givet Anledning til Strid, og den højtærede Minister har derfor ingen Ret til at komme og bebrejde os, at vi have rejst Strid om Forsvarssagen. Vi have kun søgt at staa paa Demokratiets gamle Standpunkt: Ned med Militærudgifterne.

Angaaende det i Dag til Behandling foreliggende Lovforslag foreligger der jo nu en Række Ændringsforslag, stillede af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Jeg kan udtale, at jeg kan give dem alle min fulde Tilslutning. Det er ikke saa underligt, at jeg kan det, thi det er de samme Ændringsforslag, som jeg selv stillede ved 2den Behandling. Jeg har ikke ment, at det var nødvendigt at stille disse Ændringsforslag paa ny, fordi jeg paa Forhaand var sikker paa disse Forslags Skæbne, ligesom jeg mente, at vi fra Socialdemokratiets Side saa klart og bestemt havde udtrykt vort Standpunkt overfor Lovforslaget ved Sagens 2den Behandling, at det ikke var nødvendigt for os at gentage disse Forslag. Men naar nu disse Ændringsforslag ere stillede, kan jeg udtale, at vi fra Socialdemokratiets Side med Glæde ville stemme for dem.

Vi anse disse Ændringsforslag for virkelig gode og betimelige Forslag, og det fra hvilken Side man end ser dem. Naar man ser dem fra den rent saglige Side, kan jeg ikke forstaa, at der er nogen som helst Grund til at forhøje Løjtnanternes Lønninger. De leve ikke under saa trange Kaar, at det er nødvendigt. Denne Sag kunde meget godt vente, og at man kan henvise til, at der er nogle faa ledige Pladser, har dog ikke meget at sige i en Etat, der omfatter saa mange Medlemmer, som denne Stand gør. Altsaa rent sagligt